

[Niels Helveg Petersen]

ning over for jordprisstigningerne. Jeg må forstå på statsministerens indlæg, at problemer af den art skal vi altså ikke tage helt alvorligt, og det beklager jeg faktisk, fordi jeg synes, at det, der præger løsningen, er, at man fra regeringens side ikke har taget disse problemer helt alvorligt.

Nu siger statsministeren til os andre: ja men I kunne nøjes med at markere jert standpunkt og så i øvrigt være tilfredse med det. Men vi tager det faktisk alvorligt. Vi mener faktisk, hvad vi har sagt, at en virksom og brugbar indkomstpølitik forudsætter, at man sætter ind over for medejendomsretsproblemerne, forudsætter, at man angriber nogle af de værste uretfærdigheder i vort skattesystem, bl. a. fradragsregler, og også forudsætter, at man griber ind over for prisudviklingen på jord. Vi tager det så alvorligt, at det er afgørende for vores stemmeafgivning, at regeringsindgrebet intet indeholder om disse problemer.

Statsministeren sluttede med at sige, at dette indgreb, som det nu forelå, var der realisme i. Ja, der er realisme i det i den forstand, at dette altså er, hvad S og V har kunnet blive enige om; deri ligger realismen. Men der er jo ikke realisme i det, hvis man vurderer det på baggrund af regeringens egen målsætning for udviklingen på betalingsbalancen. Hvis man vurderer det ud fra regeringens egen målsætning, er det indgreb, der nu gennemføres, ikke realistisk, så er det urealistisk, eller rettere: så var det den regeringsmålsætning, som man talte så let hen over i august 1978, der var urealistisk.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Hr. Ninn-Hansen fremkom med nogle citater, deriblandt: Mene, tekkel, ufarsin, som hr. Ninn-Hansen meddelte betød: du er vejet og fundet for let. Jeg kan godt forstå, at hr. Ninn-Hansen ikke i første omgang brød sig om at tale dansk til os, så vi kunne forstå det direkte. Men nu blev han altså ligesom presset til at sige, hvad det egentlig var, han mente rent politisk. Regeringen eller måske min person var vejet og fundet for let.

Men se, sagen er nu den, at »mene, tekkel, ufarsin« er noget med nogle mønter, og det betyder, hvis det oversættes mere direkte – det har i hvert fald Edvard Brandes fundet

ud af – »Daler, daler, kroner, ører«, og det er jo det, sagen drejer sig om.

Nu vi er i gang med det, kunne jeg have lyst til at sige, at hr. Ninn-Hansen er vejet og ærlig talt er i den aktuelle situation fundet for tung, for tung at danse med, for lidt indstillet på at finde en løsning. Løsningen er, at man først fremsætter sine synspunkter, men at man i den aktuelle situation forstår alvoren i det og af hensyn til roen på arbejdsmarkedet bakker op bag den løsning, der jo er den eneste realistiske, og som også afdæmper indkomstudviklingen.

Så er man kommet ind på eksistentialismen. Det får mig til at erindre om, at Søren Kierkegaard har skrevet en bog, der hed »Enten-Eller«. Det vil jeg bede centrumdemokraterne og de radikale om – Enten-Eller er en udfordring –: Jeg anbefaler jer at stemme ja til regeringens forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

[Medlemmerne af VS' folketingsgruppe rejser sig, viser plakater med påskriften »Nej« og råber: Nej til diktatet, gå i aktion, SV-regeringen skal på pension. Nej til diktatet, gå i aktion, SV-regeringen skal på pension ...].

Formanden:

Det er beklageligt, at en gruppe i dette folketing bruger parlamentariske metoder. Det er meget beklageligt, og det er vist første gang, det er sket, at en gruppe har stillet sig bag ved systemundergravning, undergravning af demokratiet som system. Jeg beklager det dybt, og vi må overveje, hvilke følger det får. Vi har tidligere i et land, der ligger nær herpå, set, hvad det betød, når grupper begyndte at undergrave parlamentet indefra. Jeg opfordrer til ikke at følge det skræmmebillede, vi har sydfra, vi, der kan vores historie. Afstemningen går videre.

Lovforslaget

vedtoges med 88 stemmer mod 65; 21 stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.